

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1242

Ἀκάθιστος Ὕμνος
7 Ἀπριλίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ποιός θὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος μας;

«...Καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα» (Ἀκάθ. ὕμν. Χ)

ΑΠΟΨΕ, ἀγαπητοί μου, σ' ὄλους τοὺς ναοὺς διαβάζεται ὁλόκληρος ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Παίρνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸν οἶκο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γράμμα Χι· «**Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα**» (Ἀκάθ. ὕμν. Χ). Τί νοήματα ἔχει αὐτό;

* * *

Ὁ ποιητὴς μᾶς καλεῖ **νὰ ἐξοφλήσουμε ἓνα χρέος**. Ποιό εἶνε τὸ χρέος αὐτό; Δύο εἰδῶν χρέη ὑπάρχουν, ὑλικά καὶ πνευματικά-ἠθικά.

Υλικό χρέος. Συχνὰ οἱ ἄνθρωποι βρίσκονται στὴν ἀνάγκη νὰ δανειστοῦν **χρήματα** εἴτε ἀπὸ ἄτομα εἴτε ἀπὸ ὀργανισμοὺς καὶ τράπεζες. Αὐτὸς ποὺ δανείζεται λέγεται **ὀφειλέτης**. Καὶ κάθε ὀφειλέτης αἰσθάνεται ντροπὴ ἀπὸ φιλότιμο. Ὅποιος χρωστάει δὲν κοιμᾶται μέρα - νύχτα ὁ νοῦς του εἶνε πῶς θὰ ἐξοφλήσῃ τὰ γραμμάτια. Κι ὅταν καταφέρῃ νὰ ἐξοφλήσῃ, ἓνα βᾶρος φεύγει ἀπὸ πάνω του. Ἄν μάλιστα βρεθῇ κάποιος ἄλλος καὶ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, νιώθει γιὰ κείνον εὐγνωμοσύνη.

Υπάρχει ὁμως καὶ χρέος **πνευματικό-ἠθικό**. Ἄν τὸ πῶ στὴ γλῶσσα τῆς Γραφῆς, μερικοὶ θὰ γελάσουν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ γλῶσσα λέει τὴν ἀλήθεια. Τὸ πνευματικό μας χρέος λοιπὸν ὀνομάζεται **ἀμαρτία**. Τ' ἀμαρτήματά μας, νὰ τὸ χρέος.

Τ' ἀμαρτήματά μας, σύμφωνα μὲ τὸν οἶκο αὐτόν, εἶνε ἀρχαῖα καὶ νεώτερα· «**Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων**», λέει. Ποιό εἶνε τὸ **ἀρχαῖο** χρέος; Στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸ λέγεται **προπατορικό ἀμάρτημα**.

—Μὰ στὸν αἰῶνα μας ἐσὺ μιλάς γιὰ προπατορικό ἀμάρτημα; Ἄστεῖα πράγματα!...

Καθόλου ἀστεῖα. Τὸ **προπατορικό ἀμάρτημα** εἶνε τὸ πρῶτο ποὺ ἐμόλυνε τὴ γῆ. Εἶνε αὐτὸ ποὺ διέπραξαν οἱ προπάτορές μας Ἀδὰμ καὶ

Εὔα, μέσα στὸν παράδεισο καὶ σὰν ἀκάθαρτη πηγὴ ῥέει ἔκτοτε διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ φθάνει ὡς ἐμᾶς. Καθένας μας, μόλις γεννιέται, εἶνε σὰν ἓνας καρπός, ποὺ πέφτει ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ζωῆς κ' ἔχει μέσα του σκουλήκι. Τὰ βρέφη δὲν ἔχουν δικές τους ἀμαρτίες, εἶνε ἀθῶα· ἔχουν ὁμως μέσα τους τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου ἐκείνης τῆς πρώτης ἀμαρτίας. Γι' αὐτὸ τὰ βαπτίζουμε· διαφορετικά, δὲν χρειαζόταν. Τὸ λέει αὐτὸ καὶ ὁ Δαυΐδ· «**ἐν ἀνομίαις συνέληφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου**» (Ψαλμ. 50,7). Μέσα ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας μου, λέει, εἶμαι ζυμωμένος μὲ τὴν ἀμαρτία.

Ἀφοῦ ὁμως αὐτὰ τὰ κοροϊδεύουν, ἀλλάζω γλῶσσα καὶ λέω, ὅτι τὸ προπατορικό ἀμάρτημα διαφορετικά ὀνομάζεται **κληρονομικότης**. Κατ' οὐσίαν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Τὴν κληρονομικότητα τὴν παραδέχονται καὶ οἱ ψυχολόγοι. Τὸ παιδί, λένε, δὲν εἶνε τάμπουλα ράζα (tambula rasa), ἓνα ἄγραφο χαρτί. Φέρει μέσα του καταβολές· μαζί μὲ τὸ προπατορικό ἀμάρτημα ἔχει ῥοπές καὶ κλίσεις τῶν προγόνων του. Καὶ ἐδῶ εἶνε ἡ μεγάλη **εὐθύνη τῶν γονέων**.

Πῶς ἐγεννῶντο ἄλλοτε τὰ παιδιὰ! Νήστευαν τρεῖς μέρες τὰ ἀντρόγυνα, ἔκαναν προσευχή, καὶ μετὰ σμίγανε. Τώρα;... Γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγω στὸ Ἅγιον Ὄρος. Βλάσφημοι, ὑλισταί, σαρκολάτραι· ἀπὸ τέτοια ἀντρόγυνα τί περιμένεις; τέρατα καὶ ἐγκληματικά στοιχεῖα θὰ βγοῦν.

Κάθε παιδί, ἂν ἐξετάσῃ, δὲ μοιάζει στοὺς γονεῖς μόνο φυσικῶς, στὸ πρόσωπο· τοὺς μοιάζει πολὺ περισσότερο **ψυχικῶς**, στὴν κακία, στὶς ῥοπές ποὺ ἔχει. Ἐγώ, ποὺ ἐρευνῶ τὸν ἑαυτό μου, μπορῶ νὰ σᾶς ἀναλύσω καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ ἐνώπιόν σας τί βλέπω μέσα στὸ βάθος· ἔχω κακίες καὶ ἀρετὲς τῶν γονέων μου. Τί μυστήριο εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Καὶ πόση εὐθύνη ἔχουν οἱ γονεῖς! Ὁ γάμος δὲν εἶνε ἀπόλαυσις· εἶνε μεγάλη εὐθύνη καὶ θαῦμα δημιουργίας.

“Ένας Ῥώσος πού δὲν πίστευε στὸ Θεὸ (μαθητῆς τοῦ Μάρξ) ἔγινε πιστός. Πότε; Ὅταν ἡ γυναίκα του γέννησε τὸ πρῶτο παιδί τους: **ἀμα ἄκουσε τὸ κλάμα, πίστεψε.**

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα ὁ καθένας μας ἔχει καὶ νέες **προσωπικὲς ἀμαρτίες** πλέον. «*Οὐθεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου; ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἰωβ 14,4· πρβλ. 4,17· Παρ. 20,9). “**Ὅλοι ἀμαρτάνουμε,** μικροὶ - μεγάλοι· κι ὅσο μάλιστα ἀνεβαίνουμε, τόσο περισσότερο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν ἕνας ἀπλὸς καλόγερος, ὄχι ἐπίσκοπος πού εἶμαι τώρα κ’ ἔχω τόσες εὐθύνες καὶ τόσα βάρη! Ὅσο ἀνεβαίνεις πιὸ ψηλά, τόσο ἀμαρτωλότερος εἶσαι. Ἡ ἐξουσία φθείρει τὸν ἄνθρωπο.

Ἀμαρτάνουν λοιπὸν οἱ πάντες. Νὰ τὸ χρέος μας, ἡ ἀμαρτία. Ἀλλὰ **τί θὰ πῆ ἀμαρτία;** Ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτᾶτε τὴ συνείδησί σας. Ἡ ἀμαρτία εἶνε παράβασις. Τί παράβασις, ἀστυνομικῶν διατάξεων ἢ νόμων τοῦ κράτους; Εἶνε **παράβασις τοῦ θεοῦ νόμου**· τοῦ ἀγράφου νόμου τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ γραπτοῦ νόμου, τοῦ Δεκαλόγου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τοῦ τελείου νόμου τῆς Ἐπι τοῦ ὄρους ὁμιλίας τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Χρεωμένοι μὲ τις ἀμαρτίες, μοιάζουμε σὰν τὸ δούλο τῆς παραβολῆς τῶν **μυρίων τάλαντων** (βλ. Μαθ. 18,24-35). Κάποτε, λέει, ἕνας βασιλεὺς κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες του, πού δανείζονταν συνεχῶς ἀπ’ τὸ βασιλικὸ ταμεῖο, νὰ λογαριαστοῦν. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς βρέθηκε νὰ χρωστάῃ μύρια τάλαντα, ποσὸ ἱλιγιγῶδες. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ, καὶ θὰ τὸν ἔρριχναν στὶς φυλακὲς. Τὸν σπλαχνίσθηκε ὅμως ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ χάρισε ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρέος. Σ’ αὐτὴ τῆ δεινῇ θέσει εἴμεθα λοιπὸν κ’ ἐμεῖς.

Ἀκοῦστε κ’ ἕνα ἀνέκδοτο, πού διάβασα ὅταν ἦμουν παιδί στὸ **Γερο-Στάθη** (ἕνα βιβλίο σπουδαῖο, πού διάβαζε κι ὁ Παῦλος Μελάς καὶ σὰς συνιστῶ νὰ τὸ ἀγοράσετε γιὰ τὰ παιδιά σας). Στὴ Ῥωσία ἕνας τσάρος - βασιλιάς — ὑπῆρχαν καὶ κακοί, ὑπῆρχαν καὶ καλοί — μιὰ νύχτα εἶπε: “Ἀς πάω στὸ στρατόπεδο τῆς Μόσχας, νὰ δῶ τί κάνουν οἱ στρατιῶτες. Πῆγε λοιπὸν. Κοιμόντουσαν ὅλοι. Στὸ κρεβάτι ἐνὸς εἶδε ἕνα χαρτάκι. Σκύβει καὶ τὸ παίρνει. Ὁ **φτωχὸς στρατιώτης**, πρὶν κοιμηθῆ, σκεπτόταν τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἔγραψε: «Χρωστῶ ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐκεῖ...». Στὸ τέλος ἔκανε ἄθροισι — ἦταν πολλὰ ρούβλια — καὶ σημείωσε: «Ποιὸς θὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος αὐτό;» Ἔτσι ἀποκοιμήθηκε καὶ τὸ χαρτάκι ἔπεσε ἀπ’ τὰ χέρια του. Ὁ βασιλιάς τὸ διάβασε καὶ συγκινήθηκε. Συμπλήρωσε λοιπὸν ἀπὸ κάτω «Τὸ χρέος σου ἐξω-

φλήθηκε» καὶ ὑπέγραψε «...τσάρος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν». Ὅταν ὁ στρατιώτης ξύπνησε καὶ εἶδε τί ἔγινε, ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνηση.

Μὲ καταλάβατε, ἀδελφοί μου; Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ χρεωμένοι στρατιῶτες κι ὁ βασιλεὺς Χριστὸς μᾶς χαρίζει τὸ χρέος διὰ τῆς μετανοίας.

Γι’ αὐτὸ μὴν πηγαίνετε στὴν **ἐξομολόγησι** ἀπροετοίμαστοι. Εἶνε μεγάλο μυστήριον. Καὶ **ψυχολογικῶς** ἀκόμη συνιστᾶται. Τί εἶνε οἱ ψυχίατροι; Πολλοὶ κοροϊδεύουν τὸν κόσμον μὲ τὰ χάπια. Ἐχουν οἱ ἴδιοι ἀνάγκη ψυχιάτρου. Ψυχίατρος εἶνε ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἐξομολόγησις εἶνε ἡ ἀρίστη μέθοδος θεραπείας ὄλων τῶν ψυχικῶν νοσημάτων. Πάρτε λοιπὸν ἕνα χαρτάκι, **σημειώστε** ἐκεῖ τὰ χρέη - τ’ ἀμαρτήματά σας ἀπὸ τὴ μικρὰ σας ἡλικία μέχρι σήμερα, γιὰ νὰ τὰ ἐξομολογηθῆτε (ἀπὸ 8 χρονῶν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν εὐθύνῃ του). Γράψτε τις παραβάσεις τοῦ θεοῦ νόμου· θὰ δῆτε, ὅτι δὲν εἶνε λίγες.

Κάποια νύχτα, λένε, σ’ ἕνα μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ὀρους ἕνας καλόγερος ἔγραφε σ’ ἕνα χαρτί τ’ ἀμαρτήματά του. Ἦταν πολλά, καὶ ὁ διάβολος τὸν φόβιζε ὅτι δὲν ὑπάρχει γι’ αὐτὸν σωτηρία. Τὸν ἔπιασε ἀπελπισία. «Εἶμαι χαμένος», λέει· «κρίμα τὰ χρόνια πού ἔκανα ἐδῶ». Ξαφνικὰ εἶδε τὸ ἐξῆξ ὄραμα. Ἀπ’ τὰ οὐράνια χαμήλωσε σὰν ἀετὸς καὶ ἦρθε μὲς στὸ κελλί του ὁ Ἐσταυρωμένος. Τότε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἔφυγε **μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ τίμιό του αἷμα**. Πέφτει πάνω στὸ χειρόγραφο, τὸ χειρόγραφο γίνεται κομμάτια, καὶ αὐτὸς ἀκούει φωνὴ μυστικὴ: «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι*» (Μάρκ. 2,5). Ὁ Χριστὸς, «*ὁ αἶρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰωάν. 1,29), ἐξώφλησε τὰ χρέη μας, «*καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως*· Ἀλληλούϊα».

* * *

Ἄν μποροῦσα θὰ πλησίαζα τὸν καθένα καὶ θὰ τὸν ρωτοῦσα· Γιατί δὲν πῆγες ἀκόμα νὰ ἐξομολογηθῆς; γιατί δὲν ἐξοφλεῖς τὸ χρέος σου; γιατί δὲν σπεύδεις στὸν πνευματικὸ σου πατέρα νὰ πῆς τὰ κρίματά σου, μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ ν’ ἀκούσης: «*καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον...*»; Σὰς ὑπενθυμίζω, ὅτι **ἡ προθεσμία τελειώνει**. Νὰ μὴν κηρυχθῆ τὸ γραμματίό σας ἐκπρόθεσμο. Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ὅσοι ἀπὸ σὰς δὲν ἔχετε ἐξομολογηθῆ, σὰς συνιστῶ· ὑπάρχουν καλοὶ πνευματικοὶ πατέρες, προσπαθήστε νὰ πάτε καὶ νὰ πῆτε τὰ κρίματά σας. Μὴ φοβᾶστε· μέγας εἶνε ὁ Θεός· «*...καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως*· Ἀλληλούϊα».

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**